

Ko šola praznuje 200 let,

- ... brskamo po preteklosti in pregledujemo stare šolske kronike;
- ... si zastavljamo vprašanja in iščemo odgovore v knjigah ter pri ljudeh;
- ... spoznavamo razlike med nekoč in danes;
- ... obujamo spomine;
- ... načrtujemo prihodnost
- ... in sedanjost ohranjamo za rodove, ki pridejo za nami.

Katarina Primožič

Ob spoštljivi obletnici šole v našem kraju sta Muzejsko društvo Železniki in OŠ Železniki v mesecu decembru 2014 razpisala literarno-likovni natečaj z naslovom Ko šola praznuje 200 let.

Nekoč večina ljudi ni znala ne brati ne pisati. Le redki izbranci so obvladali ti dve veščini. (V Sloveniji predvsem duhovniki.) Odgovorna in modra cesarica Marija Terezija pa se je zavedala, da je znanje pomembno tudi za razvoj cesarstva. Sprejela je zakon o obvezni osnovni šoli.

V Železnikih je šolo leta 1815 ustanovil župnik Mihael Grošelj.

Od takrat pa do danes je minilo 199 let. V naslednjem šolskem letu (2015/2016) pa bomo praznovali okroglih 200!

V uredništvu šolskega glasila smo predlagali, da to okroglo obletnico praznujemo tudi z umetniškim ustvarjanjem mladih literatov in likovnikov. K sodelovanju smo povabili vse učence OŠ Železniki (z matične in podružničnih šol).

Vsi, ki vsakodnevno vstopamo v šolske prostore, dobro poznamo živžav na hodnikih in koticke za umirjen pogovor, ločimo zbrano delo med poukom od sproščenih klepetov v odmorih, razumemo nešteta vprašanja učiteljev in radovednih učencev itd. Obiskovanje pouka je naša služba in učenje naš poklic. To velja za učence in učitelje!

Z natečajem smo učence spodbudili k življenju v šolsko preteklost, opazovanju sedanjosti in načrtovanju prihodnosti. S pomočjo mentoric in staršev so razmišljanje o temi nadgradili z literarnim in likovnim ustvarjanjem.

Zbiranje prispevkov se je zaključilo pred zimskimi počitnicami (februarja 2015). Takrat sta se ločeno sestali ocenjevalni komisiji. Začelo se je branje, pretresanje in sejanje prebranega in narisane, razpravljanje o delih in navsezadnje izbor najboljših. Članice obeh komisij so imele obilico dela.

Učiteljice Marija Gasser, Jana Lušina, Marjeta Potočnik in Polona Kovač niso imele enostavnega dela. Pregledale so več kot sto **likovnih del** in enotno izbirale najbolj zanimive, pripovedne in domiselne umetnine.

Za samostojno delo prejmejo nagrade:

Tisa Mohorič Bonča iz 2. a, Maj Prezelj iz 4. a, Klara Benedičič iz 5. a, Pija Prezelj iz 5. a, Gašper Nastran iz 6. a, Nina Triler iz 6. c in Vesna Tolar iz 8. c.

Za skupinsko delo prejmejo nagrado:

Tjaša Koder iz 6. c, Silvija Čemažar iz 7. c ter Klara Koder in Maja Čemažar iz 8. a ter skupina učenk in učencev iz 5. razredov: Tina Kejžar, Hana Kenda, Igor Potočnik iz 5. a in Rok Bevk iz 5. b.

Za delo v paru pa nagrado prejmejo še:

Martin Rihtaršič iz 5. b in Veronika Rihtaršič iz 7. c ter Kaja Mesec in Teja Kokalj iz 5. b.

Literarne prispevke pa so ocenjevale učiteljice razredne stopnje Majda Demšar, Mateja Markelj in Nataša Vrhunc, učiteljici slovenščine Slavica Mohorč in Majda Tolar ter mentorica šolskega glasila Naše poti Katarina Primožič. Prebrale so 60 pesmi in 71 proznih besedil, ki so jih napisali učenci od 2. do 9. razreda. Odločitev o nagrajencih je bila težka, saj so mladi literati v svojih delih pokazali veliko mero literarne ustvarjalnosti. Domišljijo so spretno povezali s poukom v preteklosti in sedanjosti, z učiteljskim poklicem, s šolskimi dogodivščinami ipd.

Obvestilo o nagrajencih je bilo objavljeno 2. aprila, na mednarodni dan otroških in mladinskih knjig, na šolskem radiu. Nagrade, ki so jih prispevali Občina Železniki, Muzejsko društvo ter Javni zavod Ratitovec, pa so mladi ustvarjalci prejeli 24. aprila na šolski proslavi ob dnevu upora proti okupatorju.

Nagrajenci literarnega dela natečaja so:

V prvi triadi: Tina Šturm iz 3. b, Gregor Štalc, Vranc Krek in Jana Pfajfar iz 3. a ter Aljaž Kmetec iz 2. b.

V drugi triadi: Jan Triler iz 6. c, Mohor Jelenc iz 5. a, Aljoša Demšar iz 4. a ter Gaber Rant in Gašper Tolar iz 4. b.

Pa še nagrajeni literati tretje triade: Laura Rant in Taja Basaj iz 9. d, Luka Gartner iz 8. b, Patrik Lušina iz 8. c ter Erin Rant iz 7. a za samostojne pri-spevke, Katarina Derlink, Sabina Gartner in Rebeka Seljak iz 7. a pa za pesem, ki so jo napisale skupaj.

Nagrado bodo prejele tudi Ana Bradeško, Lea

Demšar in Teja Prevc iz 7. c za živahno in izvirno dramsko besedilo ter Katja Primožič in Katarina Derlink, ki sta na temo natečaja izdelali družabni igri Spomin in Tonček hodi v 1. razred.

Ena izmed nagrad ustvarjalcem je tudi objava njihovih del v zborniku Železne niti.

Pisana družčina mladih umetnikov z razredne stopnje. Foto: Primož Šmid

Dvajset višješolcev, prejemnikov nagrade literarno-likovnega natečaja Ko šola praznuje ... Foto: Primož Šmid

Naša šola

Naša šola stoji v Otokih številka 13. Staro šolo so podrli, ker je imela preveč velike hodnike in pre malo učilnic. Na istem mestu so zgradili novo šolo. Cela šola je letos dobila še izolacijo in nove barve. Šola mi je sedaj čisto všeč. Malica in kosilo sta čisto "uredu". Najbolj so mi pa všeč učiteljice.

O saj res, pozabil sem vam povedati, da so tisto leto, ko je moja učiteljica šla v prvi razred, ukinili šest dni pouka na teden. Zato sem zelo vesel, da živim sedaj.

Aljaž Kmetec, 2. b

Mentorica: Minka Rant

*Zvečer, ko vse se umiri,
v samoti počivam,
čakam na jutri,
ko spet vrata odpiram.
Imam novo obleko,
je pisana vsa
kot kakšna mavrica,
ki nas pozdravlja z neba.
Ob strani mi vedno
sosed stoji,
zavetje mi nudi
in za najmlajše skrbi.*

Voranc Krek, 3. a

Mentorica: Irena Bradeško

V šoli

*V šoli učimo se
mного stvari,
a meni pa to
prav nič ne diši.
Najraje pri telovadbi
naokrog se podim,
pri matematiki pa kak
račun spustim.
S težavo berem
in se učim,
a po pouku zmeraj
rad domov odhitim.*

Gregor Štalec, 3. a

Mentorica: Irena Bradeško

Mavrična šola

*Dopoldne sem v družbi,
se zadovoljno smejim,
saj znanje in veselje
z učenci delim.*

Moj delovni dan

*Zjutraj navezgodaj
vsem se mudi.
Odraslim v službo,
otrokom v šolske klopi.
V šoli se učimo
računstva, abecede,
včasih tako pridno,
da nam zmanjka krede.
Najlepši so odmori,
ko se lahko igramo
in nas nihče ne krega,
če glasno klepetamo.
Me včasih zamika
kolebnica, žoga,
a kaj ko me čaka
domača naloga.*

*Vsaka šola ima tudi svoj zvonec,
a o tem kdaj drugič,
saj je pesmice konec.*

Tina Šturm, 3. b

Mentorica: Urša Kalan

Moj dan v šoli

*Budilka zjutraj zazvoni,
v šolo se mi spet mudi.*

*Hlače si oblečem,
nogavice si obujem,
pri sebi pa modrujem:
"Prej bo treba iti spat,
da bo zjutraj lažje vstati."
Zajtrk topel hitro pojem,
v vežo se obuti grem.*

*Zunaj mraz in veter brije,
zato me mami v šal ovije.*

*Ura jezno že zvoni,
joj, kako se mi mudi!
Bunda, kapa, čevlji v kot,
šolski zvonec je falot!
Dobro jutro, dober dan,
je tu sploh še kdo zaspan?*

*Učiteljica Irena nam matematiko razlaga,
pri slovenščini pomaga.*

*Znanje trpa v glavo –
zdaj znamo kot za stavo!
Šolski zvonec spet zvoni.*

*Razred naš kolono naredi,
sline si cedi in čaka,*

da nam učiteljica malico razdeli. Njam!

*Še nekaj pouka,
vsak v torbo pokuka,
če notri je vse,
da igra v OPB se prične.
Dolgočasit se je bedno,
zato igramo se vedno.*

Učitelj Igor za dodatne vaje poskrbi

in se z nami rad smeji.

*Čas v šoli hitro mine,
riše nam lepo spomine.*

Jana Pfajfar, 3. a

Mentorica: Irena Bradeško

Jaz – učitelj naravoslovja in tehnike

Sem Aljoša Demšar in učim naravoslovje in tehniko v četrtem, petem in šestem razredu. Danes imam na urniku 4. a, ki ima dve uri naravoslovja in tehnike.

Ko vstopim, me nihče ne pozdravi. Začudim se, pogledam napis na vratih in vidim, da je napisano 6. b razred. Opravičim se in vstopim v učilnico 4. b. Pozdravijo me, potem pa začnemo z uro. Razložim jim novo snov, ki se imenuje Naše osončje.

Nekateri vzkliknejo: "O, ne!" Drugi pa: "O, ja!"

Najprej jim razlagam, potem pa se dva fanta začneta obmetavati s papirčki. Ko reditelji razdelijo delovne liste, nimata pojma, a se vseeno nekako znajdeta. Ko končamo, liste pregledam. Temu sledi zapis besedila v zvezek. Ko pišejo, fantek svojemu sosedu, ki sedi v isti klopi, vrže posmrkan robec. Soseda ga kresne z mapo. Tako se začneta pretepati, a po mojem opozorilu začneta pisati. Ko je ure konec, se zaslišijo "bejblejdi", punce pa barvajo slike.

Pozvoni začetek ure. Učencem rečem, naj pripravijo naravoslovne škatle. Delali bomo naše osončje. Deklica se začne napihovati, da bo ona gotovo najbolje pobarvala. Druga pa temu nasprotuje. Začneta se pretepati.

Ko izdelujemo osončje, deklico prime na stranišče. Za njo pa zatišči še ostale, tako da ostanemo v razredu samo še fantje. Ko se vrnejo, zelo pospešijo svoje delo. Vsi pravočasno končajo z delom.

Poslovim se in odidem v kabinet, kjer si oddahnem, nato pa začnem pisati vse, kar sem danes doživel v 4. a razredu. Potem pa odhitim k uri v 4. b.

Aljoša Demšar, 4. a

Mentorica: Majda Demšar

Delovni dan učitelja športne vzgoje

Po poklicu sem učitelj športne vzgoje. Učenci me imajo zelo radi, jaz pa njih.

Nekaj pa mi vseeno pri mojem poklicu včasih ni

všeč. Veste kaj ni fer? Ne mislim do otrok, ampak do mene! Včasih se nekateri učenci spremenijo v prave male vragce. Še posebno trije so takšni faloti. Ker ne marajo telovaditi, se večkrat obnašajo prav obupno. Tako nam pokvarijo uro in zaradi njih ne morejo telovaditi ostali, ki so pridni.

In kaj ti trije paglavci počnejo? No, naj vam povem, kaj se je zgodilo ravno prejšnji teden. Miško je splezal po drogu čisto pod vrh, potem pa ni hotel dol. Kazal je osle sošolkam in jim govoril, da vidi, kako jim na glavah uške plešejo ča ča ča. One so histerično cvilile ter tekle pred ogledalo gledat, če je to res. Med tem je drugi fant, Franček po imenu, na ogledalo postavil tri pajke, ki so tam stali kot pribiti. Ko so dekleta pritekla pred ogledalo gledat svoje lase, so se tako ustrašile, da so na uši pozabile in kričale zaradi pajkov. Stekle so ven iz garderobe, a tretji falot Binček je na tla nastavil elastiko, da so se punce zapletle vanjo in čmoknile po tleh.

Si lahko mislite, koliko vpitja je bilo? Fantje so se smejali, punce pa jokale. Porabil sem tri škatle obližev, da smo polepili vse rane, pa še pol ure, da sem punce prepričal, da na glavi nimajo uši. Ko so se pomirile, so bile zelo hude in komaj sem jim preprečil, da niso nabutale teh treh falotov. Rekle so mi: "Učitelj Gaber, ker ste naš najljubši učitelj, bomo odnehale, ampak drugače bi jih prebunkale!"

Miško, Franček in Binček so dobili kazen – napisati so morali spis o lepem vedenju ter ga pokazati doma svojim staršem. No, pa se je dobro razpletlo, boste rekli.

Tako sem mislil tudi jaz, dokler niso naslednji dan na vrata zbornice potrkale tri razburjene mame, ki so se želele pogovoriti z mano. Miško, Binček in Franček so namreč doma v joku povedali, kako ubogi so pri telovadbi in kako grdo se do njih obnašamo.

Gotovo vas zanima, kaj sem potem naredil. Veliko prostora bi rabil, zato o tem kdaj drugič. Povem vam le, da od takrat Miško, Franček in Binček pridno telovadijo. Telovadba je postala celo njihov najljubši predmet, jaz pa njihov najljubši učitelj.

Gaber Rant, 4. b

Mentorica: Mateja Markelj

Učitelj geografije

Na OŠ Železniki učim geografijo.

Za ta poklic sem se odločil, ker so mi všeč vesolje, orientacija in spoznavanje tujih držav. Delo mi je všeč, ker v razredih ni preveč otrok, pa še tisti so kar pridni.

Pri geografiji otroke učim o planetih, zemljevidih in raznih tujih državah. Ko se v osmem razredu učimo o vesolju, jih peljem v observatorij, kar je učencem po navadi zelo všeč. V šestem razredu se učimo o tem, kako se znajti na zemljevidu, zato en dan organiziramo orientacijski tek v naravi. Najbolj všeč mi je, ko se učimo o Sloveniji, saj takrat gremo na enodnevne izlete po slovenskih pokrajinah. Ko bo v proračunu dovolj denarja, načrtujemo šolo v naravi na drugi celini.

Mislim, da je geografija zelo pomembna in poučna, ker se je v svetu treba znajti. Da bi se bolje znašli in vedeli več, bi morali veliko potovati in brati.

Gašper Tolar, 4. b

Mentorica: Mateja Markelj

Stara šola

Ime mi je Mohor in živim v letu 1930. Danes bom šel v šolo prvič po poletnih počitnicah.

Hodim v peti razred in želim postati kmet. Sem tretji najstarejši otrok v desetčlanski družini. Živim z očetom, mamo, tremi sestrami in štirimi brati.

Zjutraj sem se zbudil in si privoščil zajtrk. Mama mi za zajtrk pripravi maslo in kruh, zraven pa pijem mleko. Ker živim na kmetiji, moramo po zajtrku v hlev, kjer imamo krave, prašiče in kokoši. Jaz vedno poberem jajca. Potem grem v šolo, ki je na hribčku. Na poti se dobim z dvema prijateljema, Mihcem in Tonetom. Na poti se pogovarjamo in si izmišljujemo nove igre. Včasih tudi tekmujemo, kdo pride prvi do šole. Zmeraj zmaga Mihec.

Šola je v novejši hiši, zraven pa je tudi cerkev, kjer imamo verouk. Pred vrati nas pričaka učiteljica

Horvat. Je zelo stroga. Vedno jo moramo pozdraviti. Klopi v učilnici so take, da trije sedimo za eno. Jaz sedim z Mihcem in Tonetom. Učiteljica uporablja čisto svojo mizo. V omari ima spravljene različne knjige in redovalnice. Učenci smo najraje pri stari peči, kjer se pozimi grejemo.

Danes imamo na urniku ročna dela, verouk in leposlovje. Pri ročnih delih nas učiteljica uči šivanja gumbov. Meni ne gre prav dobro, zato moram klečati na koruzi. Najbolje šiva Tone, ki hoče postati krojač. Na koncu tudi meni uspe zašiti nekaj gumbov. Potem gremo v cerkev. Ta je prostorna in ima veliko klopi. V kotu stoji ogromna peč. K njej najraje sedemo. Verouk imamo v zakristiji. Uči nas prijazen in malo starejši župnik. Danes pripoveduje, kako je Jezus ozdravil gobavca. Verouk imam rad, prijatelj Mihec pa ne.

Po verouku imamo malico. Mama mi je dala prepečenc, namazan z marmelado, ki jo imam zelo rad. S Tonetom in Mihcem hitro pojemo ter se gremo ven igrat ravbarje in žandarje. Zadnjo uro je na vrsti lepopisje. Tukaj je najboljši Mihec, ki zelo lepo piše in bo postal učitelj. Lepopisja nas uči gospodična Horvat. Danes pišemo malo pisano črko s. Meni je zelo težko, zato sem jih nekajkrat dobil po prstih. Po pouku se odpravimo domov in tekmuje, kdo bo prvi pri meni doma.

Doma hitro napišem nalogo in grem pomagat očetu na polju. Tako se moj dan konča.

Mohor Jelenc, 5. a

Mentorica: Marija Gasser

Prijatelji

Bilo je jutro. Kot vsak dan sem se zbudil v svoji slamnati postelji. Pretegnil sem se. Mislil sem še malo zadremati, ko je mati zaklicala: "Lojze! V šolo bo treba!"

"Saj res, danes je moj prvi šolski dan!" sem se spomnil. Vstal sem, se oblekel in obul lesene cokle. Vzel sem še usnjeno rjavo torbo in šel do šole.

Do šole, ki je stala v Železnikih, sem imel približno pol ure. Preden sem prišel do tja, sem se ustavil še pri sosedi, da sva z njihovim Tonetom šla skupaj naprej. Bila sva enako stara. Oba sva štela osem let. Zelo rada sva imela konje, a jih doma nisva smela jezdit. Zato sva skrivaj upala, da se bomo v šoli učili tudi jezdenja konj. Včasih sem sanjal, da skupaj jahava čez hribe in doline. Tisti dan sem bil potem srečen.

Ko sva prišla do šole, se mi je čudno zdelo, da ni zunaj nobenega dekleta. Tudi Tone je bil presenečen. Pa sva vprašala najbližjega otroka. Svetlolas fant s pegicami in modrimi očmi nama je povedal, da punc ni, ker je ta šola le za fante. To se je nama s Tonetom zdelo super, ker jih nisva nič marala. Le to je bilo škoda, ker jih nismo mogli špikati. Ostala sva v družbi svetlolasega fanta. Pogovarjali smo se in izvedela sva, da mu je ime Marjan. Povedal je, da imajo doma veliko domačih živali, da ima vse rad, a najraje skrbi za pujske. Nato je zazvonil šolski zvonec.

Učilnice so imele veliko oken in klopi. Dokler ni vstopila učiteljica, smo morali stati v klopeh. Učiteljica je bila srednjih let in zelo stroga. Ker je veliko učencev dobilo osla za čez dan, s(m)o ji pravili Mula. Ko je vstopila, smo jo morali pozdraviti: "Dober dan, gospodična učiteljica."

Prvega dne smo lahko sedli, kamor smo hoteli. Seveda sem sedel zraven Toneta in Marjana. Izvedeli smo, kako se moramo obnašati v šoli in kakšna so pravila. Med poukom se ne sme klepetati in obračati nazaj. Učiteljici nismo smeli reči drugače kot "gospodična učiteljica" ipd. Vsak dan smo morali v šolo prinesiti vse zvezke. Če jih je kdo pozabil, je za kazen klečal na koruzi. Drugače je bilo pa v tej šoli kar dobro.

Prvi dan pouka je bil lep, a ne sprašujte za ostale dneve. Na začetku sem mislil, da bo vedno fino, a ni bilo čisto tako. Še najbolje je bilo, ko smo za vsak začetek in konec leta namesto k pouku šli k maši. Če si v šoli preklinjal, klepetal ali se pretepal, si na hrbet dobil osla. Skoraj ves dan smo preživeli v šoli – od 7.30 do 16. ure. Na urniku so bili naslednji predmeti: telovadba (najboljši predmet), lepopisje (še kar),

slovnica (slabo) in računanje (za bruhat slabo). Zdaj veste, kje sem užival. Ostali predmeti so se pa strašno vlekli.

V šoli sem spoznal veliko novih prijateljev. Večina je bila doma iz Železnikov, le nekateri iz okoliških vasi. Spoprijateljil sem se s Franceljnom, Stefanom, Antonom, Metodom in Danilom. Tisti, ki niso bili moji prijatelji, so bili prijatelji med sabo, nas pa niso hoteli v družbo. Menili so, da smo reve. Zaradi tega se nisem sekiral, saj sem menil, da jih bo že Bog kaznoval. Menda so ti fantje pretepali druge in jih izsiljevali za denar. Tone pa je hotel biti z njimi. Povedal sem mu, da pretepajo in izsiljujejo, a on me ni slišal. Menil je, da so to same laži, in mi rekel, da se ne bo več družil z mano, če bom tako govoril. Odvrnil sem mu, da se pač tudi jaz ne bom družil z njim, če se bo priključil pretepačem. Nato mi je obrnil hrbet. To se je zgodilo sredi šolskega leta. Od takrat pri pouku nisva več sedela skupaj.

Ko se je Tone začel družiti s temi nasilneži, sem začel vsak dan hoditi k Danilu. Imel je toliko prijateljev kot jaz.

Mojo mamo pa je začelo skrbeti, ker se nisem več družil s Tonetom. Povedati sem ji moral vso resnico. Menila je podobno kot jaz: "Ga bo že pamet srečala, če bo Bog hotel."

Njen odgovor mi je prijal. Naslednji dan sem Toneta vprašal, kako mu gre v novi družbi.

"Jutri imam preizkus. Ne vem še, kakšnega. Vem le, da moram biti ob desetih dopoldne pri plavžu." Butelj se mi je zdel, da mi je povedal, kdaj in kje bo preizkus. Zato sva se z Danilom odločila, da si greva pogledat dogajanje.

Ne smem pozabiti omeniti, da je bil Tone učiteljin najljubši učenec. To ga je precej zabavalo. Nikoli ne bom pozabil prepira, ko se ji je zlagal, da sem preklinjal. Ne vem, kje je slišal tiste kletvice, ki jih je izrekel, a vem, da sem moral nato klečat na koruzo. Na Toneta sem bil zelo jezen.

Ko sva naslednjega dne z Danilom šla k plavžu, sva opazila skupino fantov. Med njimi je bil tudi Tone. Približala sva se jim tako, da naju niso videli.

Slišala sva, kaj se pogovarjajo. Tone bi menda moral na travnik, kjer so se igrali otroci. Tam bi enega izsiljeval za denar. Če ne drugače, s pestmi. To sva z Danilom želela preprečiti. Poiskala sva ostale prijatelje in odpravili smo se na travnik, da bi ubranili majhne otroke. Čez čas se je tolpa pojavila na travniku. Prvi je bil seveda Tone. Sploh ne morem opisati, kako je bil presenečen, ko smo se mu postavili na pot.

Rekel sem mu: "Ne boš pretepal majhnih otrok in jih izsiljeval za denar! Prekliči dejanje!"

Bil je tako presenečen, da je na mestu obstal.

Sošolec Janez mu je zavpil: "Pa daj še njega, če hočeš biti pri nas!"

Takrat se je Tone prebudil iz zasanjanosti in me začel brcati in pretepati, da sem bil rdeč od krvi po celem obrazu. Lahko bi bilo še huje, če mi ne bi na pomoč priskočili moji prijatelji. Začeli so miriti Toneta. A ker ni šlo zlepa, je moral zgrda. Porinili so ga v travo in ga potiskali k tlom, dokler ni obljubil, da ne bo nikomur več storil česa podobnega. Nato so se vsi razšli, le midva s Tonetom sva ostala na travniku. Vprašal sem ga, zakaj je to naredil.

"Hotel sem biti tak kot oni, ki se jih vsi bojijo," mi je rekel. Nato sva šla skupaj domov in spet postala prijatelj.

Ko je napočil ponedeljek, sva po dolgem času šla skupaj v šolo. Stopila sva še po Danila. V šoli je Tone učiteljici povedal vse, kar je vedel. Člani tolpe so bili kaznovani z oslom in podpisom staršev. Tone pa je zaradi pogumnega dejanja, da je vse priznal, dobil milejšo kazen. Šel je klečat na koruzo.

Jan Triler, 6. c

Mentorica: Marjeta Demšar

Klepec mlajši rešuje šolo

Živjo, sem Erin in imam nekam nenavadnega sošolca. Ime mu je Miha Klepec. Se sprašujete, kako to, da se piše ravno Klepec? No, saj je njegov oče sam Peter Klepec! Klepec mlajši – tako ga kličemo, ima

prav take moči kot njegov oče. Želite izvedeti, zakaj? Potem pa pozorno berite ...

Se spomnite, kako se je končala pripovedka o Petru Klepcu? Vsi so mu bili hvaležni, ker je premagal sultana in Turke. Tu se je pripoved končala. Nihče pa ni vedel, da je sultan imel hčer, ki je bila do ušes zaljubljena v Petra. Peter ji je ljubezen vračal in od takrat sta živela skupaj.

Deset let po njunem prvem srečanju se jima je rodil sinek, ki sta ga poimenovala Miha. Do tretjega leta je bil Miha čisto navaden fantiček, pri tej starosti pa je dobil moči, ki so bile iz dneva v dan večje. Mihova starša nista vedela, kako je prišlo do tega, zato sta poklicala zdravnika. Slednji je ugotovil, da so nadnaravne moči dedne in da jih bo podedoval vsak Klepčev moški potomec. Tako je Miha dobil moči, s katerimi je vsakomur priskočil na pomoč. Sošolkam je, na primer, pomagal nesti vrč s pijačo. Do nedavnega smo bili vsi deležni njegove pomoči. Potem pa se je zgodilo nekaj groznega!

Bil je petek. Učenci smo se dolgočasili in odštevali sekunde do konca pouka ter začetka vikenda. Nenadoma pa se je sonce skrilo za nekaj ogromnega, sluzastega in ... Vsi smo stekli k oknom, da bi videli, kaj je ta pošast. Glave smo pomolili skozi okna, nekaj sošolk je zakričalo. Pred nami je stal ogromen velikan. Imel je orjaško glavo, njegovo oko je bilo veliko kot otroški trampolin, nos kot šolska miza in usta kot največji lunin krater. Roke – te so bile šele dolge! In nogi – raztegnjeni kot dve anakondi. Sam velikan je bil precej okrogel in visok tam okrog enaintrideset metrov. Za malico je imel najraje celo mesno restavracijo – po možnosti afriško, saj so tam stregli pečene krokodile. Zraven te "male" malice je popil še gasilsko cisterno belega vina. Velikanovo telo je bilo, kot sem že prej omenila, sluzasto, prekrito z bradavicami v velikosti avtomobilske gume. Z globokim glasom je grozil ravnatelju:

"Če se pri priči ne spoprimate z menoj, vas bom umoril, nataknil na raženj, spekel na ognju in z največjim veseljem požrl!"

Ravnatelj se je grožnje kajpak ustrašil in velikanu Popku odvrnil: "Prav, sprijeli se bomo s tabo. Čez

eno uro pred glavnim vhodom v šolo."

Vse so nas evakuirali v zaklonišče, kjer smo sedmi razredi naredili načrt, glavni načrtovalec pa je bil Miha. Dogovorili smo se, da prvi, drugi, tretji, četrti in peti razredi v tej akciji ne bodo sodelovali. Šestošolci so splekli vrvi, osmošolci so jih zvezali, da so bile debelejšje, devetošolci pa skrili pred glavni vhod na tla. Nas, sedmošolce, je čakala še težja naloga. Z vrvmi smo morali spotakniti velikana. A najtežji del reševanja je imel Miha Klepec. S svojimi močmi je dvignil ležečega velikana Popka, ga sedemindevetdesetkrat zavrtel po zraku in zalučal tako daleč, da je pristal v reki Sieni v Franciji.

S tem je rešil vse nas in šolo v Železnikih, a izgubil svoje moči. Bil je zelo nesrečen, ko je spoznal, kaj se mu je zgodilo. Poskušali smo ga potolažiti, vendar nam ni kaj prida uspelo. Čez čas se je s tem sprijaznil in spet je popolnoma običajen dvanajstletnik, ki tudi brez nadnaravnih moči vedno rad pomaga.

Naša šola tako še zmeraj stoji, ravnatelj pa je že naročil kiparju izdelati kip v Mihovi podobi, zraven pa bo v kamen vklesano: "Klepec mlajši, naš junak!"

Erin Rant, 7. a

Mentorica: Dorica Prevc

Šola skozi zgodovino

*Nekdaj ljudje nepismeni so bli,
zato od Marije Terezije nov zakon prileti,*

*da šolati se morajo vsi –
bogati, revni in tudi mi.*

*Jezimo se na nekega župnika
– Mihael Grošelj mu je ime –
ker v Železnikih šolo je ustanovil
in nam novih muk naložil.*

*Včasih kazni bile so hude,
zato učencem v šoli bilo je huje.*

*Če v šoli na hrbet osla si dobil,
te je potem doma še ata nabil.*

*Ko učenci imeli so pouka dovolj,
odšli so iz šole, po koncu pouka domov.*

*Domača naloga pride na vrsto poznej',
te doma porabili za delo so prej.
Danes pa zjutraj nam vstati je težko,
jutranje vstajanje izgleda tako:
skočiš pokonci: "Ojoj, kok je že ura,
pa še zmeraj ni urejena moja frizura!"
Zdaj v šoli dobimo malico,
učitelji pa odžejajo se z vročo kavico.
Kosila so topla in gredo nam v slast,
le zelenjava poskuša tek nam ukrast.
V prihodnosti šola brez dvoma
postala bo drugačna.
Domov vozil nas bo robot
ali mogoče kar vrtiljot.
Kuharja imel bo vsak svojega,
prapraprapravnuka gostil bo mojega.
Otroci postali bodo debeli
in pravi veseli sladkosnedi.
Tako šola gre skozi zgodovino.
Marsikdo nastavil bi ji mino.
Kaj bo, ko bo minilo še 200 let,
ve samo tisti, ki je v domišljijo ujet.*

Katarina Derlink, Sabina Gartner,
Rebeka Seljak, 7. a
Mentorici: Slavica Mohorč in Dorica Prevc

Časovni stroj

Nekega jutra, ko je odpadel dopolnilni pouk za angleščino, sem se odločil, da pojdem malo po šoli. Prišel sem do stopnišča in se usedel. Čisto v kotu sem opazil čuden gumb. Ker sem bil radoveden, sem se mu približal in ga pritisnil. Tam zraven so se odprla skrivna vrata. Vstopil sem, vrata pa so se za mano v trenutku zaprla.

Znašel sem se v temnem prostoru. Ker nisem nič videl, sem se, ko sem iskal pot ven, zaletel v neki predmet. Prižgale so se luči. Pred seboj sem zagledal železno škatlo, ki je bila velika približno toliko kot šolska učilnica. Nad njo je pisalo: Časovni stroj. Vstopil sem in zagledal napisano letnico 1930, zra-

ven nje pa rdeč gumb. Pritisnil sem nanj, stroj se je zatresel in to je bilo to. Stopil sem iz stroja in videl vrata, skozi katera sem prišel v to sobo, odprta. Hitro sem stekel ven.

Toda ko sem se vrnil v šolo, je bilo tam vse drugače. Hodniki so bili ožji. Učenci so nosili drugačne obleke in torbe. Nič modnega. Nekaj časa sem ostal skrit v nekem kotu, dokler se ni pričel pouk, ko so se hodniki spraznili. Odšel sem do najbližje učilnice in skozi priprta vrta opazoval pouk. Takole je potekal: V razredu je bila strašna tišina. Slišalo se je le učitelja, ki je razlagal snov. Če učenci niso pisali, so imeli roke "pospravljene" za hrbtom. Pisali so s peresi, ki so jih pomakali v črnilo. Če kdo ni pisal lepo, mu je učitelj besedilo prečrtal ali list zmečkal. In vse je bilo treba napisati na novo. Ko sem tako nekaj časa opazoval dogajanje v razredu, me je nekaj močno prijelo za ramo. Obrnil sem se in zagledal jezen obraz. Zavpil je name, kaj si dovolim, da zamujam k pouku. Porinil me je v učilnico in rekel učitelju, da namenoma nisem vstopil. Učitelj mi je ostro rekel: "Po!" Vedel sem, kaj to pomeni, saj smo v šoli "iz mojih časov" izpolnjevali ankete o šoli nekoč. Torej moram po pouku ostati v šoli. Iz torbe sem potegnili zvezke. Učitelj se je začudil nad njihovim videzom, saj so takrat učenci pisali na spete liste. Učitelj je zahteval, naj mu pokažem domačo nalogo. Odprl je zvezek, a moja pisava se mu je zdela tako zanikrna, da se ni trudil z branjem. Takoj je vse prečrtal in mi ukazal, naj začnem od začetka. K sreči ni vedel, da sploh nisem imel narejene naloge, saj sem iz drugega časa in nisem vedel, kaj sploh je za nalogo. Nato je učitelj na tablo napisal nekaj črk in morali smo jih lepopisno prepisovati, medtem ko je spraševal za ustno oceno. Prvi je bil na vrsti Janez. Učitelj mu je zastavil vprašanje, koliko je osem krat osem. Janezek je vstal in mu odgovoril, da štiriinpetdeset. To je bilo narobe. Učitelja je zanimalo, ali se je fant doma kaj učil. Janezek mu je prestrašen odgovoril, da ne, saj je moral doma pomagati očetu. Učitelj mu je s palico pokazal kot in Janezek je vedel, kaj to pomeni. Klečat ga je poslal na koruzo.

Pouk je minil in vsi so odšli. Le jaz sem ostal, saj

sem imel kazen. Ko učitelj ni bil pozoren, sem stekel iz razreda v časovni stroj. Nastavil sem letnico 2015 in pritisnil rdeči gumb. Stroj se je spet zatresel in vrata so se odprla. Presrečen sem stekel iz te tehnološke naprave, saj sem mislil, da sem na cilju. A šola spet ni bila taka, kot sem pričakoval. Hodniki so bili široki. Povsod so visele varnostne kamere, vse je bilo v steklu ... Ugotovil sem, da je bilo očitno s časovnim strojem spet nekaj narobe. Sklepal sem, da je pouk, saj je bilo vse čisto mirno in tiho. Toda ko je zvonilo, se je na hodniku pričel kaos. Učenci so divjali sem ter tja. Na ramenih niso nosili torb, ampak tabličnim računalnikom podobne zadeve, ki so bile veliko večje, a tanjše celo od papirja. Spet je zvonilo in učenci so odšli v razrede. Ker so bile stene steklene, sem lahko videl, kako poteka pouk. Učitelj je učencem na velike tablične računalnike naložil snov. To pa še ni vse. Sledila so vprašanja. Učenci so odgovarjali, kot bi brali. Pomislil sem, da so njihovi možgani povezani z računalniki. Želel sem se malo sprehoditi po šoli, a se je ena izmed kamer obrnila proti meni. Zaznala je, da nisem učenec te šole. Sprožil se je alarm. Prileteli so roboti, na katerih je pisalo šolska policija. Zbežal sem jim k časovnemu stroju, spet nastavil letnico 2015 in pritisnil rdeči gumb. Stroj se je stresel in vrata so se odprla. Izstopil sem iz stroja in iz prostora, v katerem je stal. Spet sem bil v šoli, ki jo poznam. Imel sem srečo, saj je ravno zvonilo za začetek prve ure.

Ta zgodba je resnična. Kje se skriva gumb, ki odpre vrata v prostor s časovnim strojem, pa naj ostane skrivnost.

Luka Gartner, 8. b

Mentorica: Majda Tolar

Šola

*Šola naša je vesela,
200 let bo pravkar imela.
V njej učenci smo od vsepovsod,
Železnikov, Selc, Davče*

in tudi od drugod.

*Na začetku šola je majhna bila,
a današnja velika – skoraj do neba.
Včasih uporabljali so tablice in kredo,
to danes predstavljajo bi čisto bedo.
Brez računalnikov nam živeti ni,
a na koncu vsi gulimo iste šolske klopi.*

Patrik Lušina, 8. c

Mentorica: Majda Tolar

Moj dnevnik

(OŠ Železniki – to sem jaz)

Železniki, leta 1815 – Nekaj novega se dogaja

V majhnem železarskem naselju, nekaj krepkih ur hoda od Škofje Loke, se je zgodil pomemben dogodek! Med Železnikarje, morda ne tako zelo skromne, a predvsem poštene ljudi, se je vselila želja po znanju. Župnik Grošelj je poskrbel, da so v hiši poleg cerkve ustanovili šolo. Pravo, pravcato šolo. Tako, za otroke in mladino, da jih nauči pisati in računati. Da, zdaj otrokom kovačev, ki se mnogi že pridno urijo v vigenjcih, ne bo treba šteti skovanih žebļjev na prste. Kako hitreje bo potem lahko delo! Mogoče ni vsem lahko sedeti pri miru kakšno uro ali dve, sploh v razredu, kjer so očitne razlike med fužinarji in drugimi delavci, a nihče se ne zaveda, kaj vse jim bom prinesla.

Železniki, leta 1850 – Navaden šolski dan

Na sončen, a hladen oktobrski dan so se pred župniščem zbrali otroci. Dva starejša fanta pri dvanajstih letih sta se pretepala in močnejši je zmagoval. Iz hladne sence šolskih vrat je stopil učitelj Jakob Demšar. Starina, dolgo ne bo več poučeval. V šoli poučuje, odkar pomnim. V roki je držal leskovo šibo, ki jo je odsekal bog ve kje, in z odločnim korakom stopil proti fantoma. Vsi ostali šolarji, ki so veselo izkoriščali zadnje proste minute pred poukom, so se prešerno pogovarjali. Umaknili so se vedno bolj razsrjenemu učitelju, ki se je, ne da bi opazil

koga drugega, spravil nad pretepajoča se učenca. Ko sta končno opazila, da jima preti večja nevarnost kot samo kakšna odrgnina, sta hipoma prenehala, a je bilo vseeno prepozno. Učitelj ju je kazensko ošvrknil s prožno šibo, domov pa sta se vrnila z negativno oceno iz obnašanja. Močnejši od njiju je imel za kazen še dodatno nalogo, ker je v pretepu uporabljal prepovedano levo roko.

Večina otrok me z veseljem obiskuje. Tu pa tam se najde kak prestopnik, ki namesto v šolsko poslopje zavije v gostilno ali pa v gozd. Pa še to bolj zaradi tega, ker mu ni všeč stroga učiteljeva vzgoja, ne pa učenje. Priznam, da bi bilo bolje, če učitelj ne bi uporabljal nasilne vzgoje, ampak red mora biti. Učenci se učijo v slovenskem jeziku, posegajo pa tudi po tujem, nemškem jeziku. To je jezik sedanje habsburške monarhije. Spričevala, ki jih bodo prejele spomladi, ko bodo končali šolanje, bodo napisana v nemškem jeziku.

Železniki, leta 1898 –

Šola dobi razred in učiteljico

Šolske stene so postale pretesne in učilnice premajhne. V Železnikih je v šolo zahajalo vedno več znanja željnih otrok. Tudi jaz sem se počutila kar malo utesnjeno. Zato sem prav danes postala nekaj več – postala sem dvorazrednica. Tako je, prej je bil v šoli le en učitelj, ki je bil hkrati tudi vzgojitelj, ravnatelj in predstavnik. Šola je imela le eno učilnico in otroke je bilo težko poučevati, ker so bili različno stari in so imeli različne stopnje znanja. Danes imam kar dve učilnici, kjer si bodo svoje glave belili učenci iz Železnikov in okoliških krajev. Poleg tega pa imam še eno odlično pridobitev: novo učiteljico!

Bilo je drugače – nova učilnica, nova oprema, novo znanje. Otroci, v manjšem številu kot lani, so sedeli v klopih in z burnim zanimanjem pričakovali novo učiteljico. Je stara ali mlada? Je prijazna ali stroga? Bo od nas zahtevala veliko? V razredu je popolnoma potihnilo, ko je nekdo pred vrati učilnice pozvonil z majhnim šolskim zvoncem, ki je naznanjal začetek pouka. Ko je v razred stopila učiteljica v srednjih letih s šibo v roki in z ostrim pogledom, jim

je že prvi dan šolanja dala vedeti, da z njo ni dobro češenj zobati. Tisti, ki so že prej poznali način poučevanja Jožefa Levičnika, sedanjega vodje šole, so bili kar malo razočarani, ker so naleteli na njegovo kopijo ženskega spola. Kljub temu pa je bila oseba pred njimi zelo dobra učiteljica, saj je snov velikokrat ponovila, da so se je učenci lažje in bolje zapomnili.

"Moje ime je gospodična Ana Rekar. Od zdaj naprej bom vaša učiteljica," se je predstavila. Nato je pouk potekal tako, kot da bi tukaj učila že desetletja. Malo pa me je presenetilo, da je morala neka pridna učenka na koncu ure klečati na koruzo samo zato, ker je učiteljico naslovila z 'gospa'. Upam, da to ni bil slab začetek, ker včasih kakšen učitelj vzame koga na piko in potem se njegove slabe volje učenec ne otrese do konca leta. Včasih zamero kuhajo še dlje. To ni tako dobro, ker brez odlike v obnašanju ne moreš napredovati razreda.

Železniki, leta 1917 – Vojna

Oh, ta nemščina! Le še redki učenci, ki še hodijo v šolo, se skoraj ne učijo, šolo pa mrzijo. Le globoka želja in potreba po tem, da je tudi po vojni potrebno znanje matematike, jih žene, da se učijo kompliciranega jezika števil v nemškem jeziku. "Eins zwei drei," je kar naprej odmevalo po mojih učilnicah. Tega občutka nesvobode se še dolgo ne bom znebila.

Železniki, leta 1940 –

Pogled v svetlo prihodnost

Neki učenec, ki je sedel v klopi poleg okna, je stalno pogledoval ven. V pomladnem jutru je opazoval gola drevesa, na katerih so že brsteli novi poganjki. Poleg njega se je stiskal še en sošolec. Ko je bilo treba kaj napisati, sta se vedno prerivala za prostor na klopi. Učilnice so bile namreč zelo majhne in petrazrednici, ki je stala v Železnikih, je primanjkovalo prostora. Učenec je pomislil na šolo, ki jo že nekaj let gradijo na novem prostoru. Šola bo večja in bo lahko sprejela še več brihtnih glav, ki v vedno večjem številu vstopajo skozi šolska vrata. Sam bo že prestar, ko bodo šolo zgradili, zato pa bodo lahko večjimi možnostmi za kvalitetno znanje v novo

šolsko poslopje hodili njegovi bratci in sestrice. Ob pogledu na drevesa, ki so se pravkar prebudila iz zimskega spanja, se mu je vzbudilo upanje, da bo šola kmalu zgrajena.

Tudi jaz se že veselim, da se bom lahko preselila. Več kot sto let že gledam na "plac" pred cerkvijo in menjam generacije, eno za drugo. Spremljam učenje pri delu in jim pomagam razvijati njihove talente. Okoliščine za njihovo izobrazbo se vsako leto slabšajo. Želim si, da bi se to spremenilo.

Železniki, leta 1945 – Po drugi svetovni vojni

Končno si upam spet pisati v svojem maternem jeziku. Pred štirimi leti so v moje sanje o svetli prihodnosti vdrlri Nemci. Šola je dobila učitelje iz Nemčije, otrok je bilo zaradi vojne vedno manj. Gradnja nove šole je obstala. Zdaj, ko je konec vojne, z učenci iz štirih razredov spet govorimo v slovenskem jeziku. Spet se moramo stiskati. Tokrat v zasilnih učilnicah, ki so last krajevnega ljudskega odbora. Ko bo nova šola končana, bo to nov začetek za Železnike, predvsem pa za otroke in mladino. Spet se vrača veselje.

Železniki, 6. september 1948 –

Končno nova šola v Železnikih

Vpisalo se je za kar šest oddelkov otrok! Nekaj let po vojni so končno dokončali šolo v Železnikih. Vpis je postal večji in dobili smo več učiteljev. Učilnice so prostorne in svetle. V vsakem kotu pa je stala velika zelena peč, ki je skrbela za ogrevanje učilnice med hladno zimo. Zdaj bom ponosno gledala v Kovaški vrh in pomagala otrokom priti do čim boljše izobrazbe.

O, poglej! Majhna deklica, rojena tik pred vojno, danes prvič z veselim in pričakujočim korakom prihaja v šolo. Z eno roko se boječe oklepa matere, z drugo pa ponosno nosi čisto novo usnjeno torbo, v kateri ima spravljene zvezke. V doma narejeni leseni puščici, ki se prav tako premetava po torbi, ropota pero. Malo že zna brati, vendar se ji pri nekaterih besedah zatika. Kako se veseli, da bo lahko iz knjige pripovedk, ki jo ima doma, svoji novi punčki iz cunj brala zgodbice.

Časi so se spremenili. Vse gre na bolje.

Železniki, poletje 1966 – Šola poleti

Poletje je čas za sprostitev, zato si tudi jaz vzamem nekaj časa za zabavo. Med poletnimi počitnicami me pogosto obiščejo otroci, ki živijo blizu šole. Včasih se obešajo po hruškah za šolo ali pa jim čistilka odpre šolska vrata, vsakemu dá v roko krpo in "Veselo na delo!".

Ko je delo končano, je čas za zabavo. Otroke največkrat premami šolsko podstrešje, kjer lastniki šole hranijo stare, izrabljene predmete. Prav srčkani so, kadar mlajši s pokvarjenim šivalnim strojem delajo luknje v blago in starejši iz starih stolov izdelujejo drsalke. Sploh se ne zavedajo, kakšna šola za kasnejše življenje jim bodo tile poletni obiski.

Železniki, leta 1969 – Telovadnica

Prej je bilo poletno igrišče, zdaj pa je postala prava pokrita telovadnica. Po novem bodo lahko učitelji v vsakem vremenu učence spodbujali k športni aktivnosti, ki je prav tako pomembna kot znanje. Tudi učenci iz male šole, ki se je pred nekaj leti uveljavila v naši šoli, jo bodo lahko obiskali. Kar zaplesala bi od veselja!

Železniki, leta 2015 –

Šola (na žalost) še vedno stoji

Tehnologija vsepovsod. Kar naprej novi računalniki, projektorji, okna, ki se odpirajo na električno stikalo, e-asistent ... Od vse elektronike me sem pa tja boli glava. Tudi učenci so se tekom dveh stoletij popolnoma spremenili. Zdaj jim je težko vstajati zgodaj zjutraj, da bi se spravili v šolo. Nekateri včasih sploh ne gredo. Še vedno se spomnim tiste iskric v očeh, ko so pred dvesto leti v šolo stopili prvi učenci. Bilo jih je le nekaj. Zdaj pa več kot petsto učencev prihaja v šolo z zaspanimi pogledi in grdimi opazkami, ki mi jih namenijo. Kljub temu pa vem, da ne mislijo čisto resno ter da sem jim še vedno vsaj malo všeč. Omogočam jim namreč druženje z vrstniki, s katerimi se ne poznajo že iz nežnega otroštva, ter po končanem šolanju odprta vrata v svet. Po devetih letih skoraj vsakodnevnega obiskovanja nekaterim najbolj neprijjubljene stav-

be v Železnikih se lahko učenci devetega razreda oz. "devetčki" vpišejo na katerokoli od svojih starejših sester, srednjih šol.

Ob letošnji veliki obletnici se vsi učenci na OŠ Železniki pripravljajo na praznovanje. Pogovarjajo se o šolanju nekoč in delajo razne projekte. Meni v čast bodo priredili tudi prireditve. Na svoje učence sem zelo ponosna, sploh na tiste, ki se v šoli (pa tudi na tekmovanjih) trudijo po svojih najboljših močeh.

Železniki, 2215

V letošnjem letu praznujem že štiristoti rojstni dan. Zanima me, kaj so mi učenci pripravili za presenečenje ...

Laura Rant, 9. d

Mentorica: Mira Prevc

Naša šola

*Naša šola v Železnikih leži,
Otoki 13, tam smo mi.
Že davno vse skupaj se je začelo,
o 200-letnici naj bi se letos pelo.
Župnik Grošelj kot začetnik je znan,
na srečo njegov trud ni bil zaman.
Leta ena osem ena pet
so šli učenci v klopi sedet.
Dobri učitelji so se kar naprej vrstili,
reda in vzgoje jih sprva naučili.
Odgovore poznati, nič klepetati,
pri miru sedeti, tekoče brati,
roke vedno za hrbtom držati
pa še lepo pisati in sodelovati.
A če učenci se niso tega držali,
kar hitro so hudo kazni spoznali:
od bolečega klečanja
do celournega molčanja.*

*Učitelji leskove šibe so imeli
in prav radi jih v rokah vrteli.
V naše dobro se je dandanes vse spremenilo,
kazni so le še vpisi,
dodatne naloge in svarilo.
Tokrat so imeli gosje pero, tablo in kreda.
Zdaj rabimo knjige in zvezke pa internetno
zmedo.
Enkrat so šolsko poslopje nam Nemci požgali,
a so ga domačini z leti dograjevali.
Tako obnovljeno pred nami stoji,
res smo ponosni, res se nam zdi.
Smo lani še novo pročelje dobili,
se nekaj živih barv zelo razveselili.
Veliko reform se je dogodilo,
šolsko življenje se je spremenilo.
Učenci ostali smo vedno enaki,
pridni, poslušni, vsi učenjaki.
A tudi če damo šalo na stran,
v šolo zahajamo radi vsak dan.
Pri pouku ves čas sodelujemo,
uspeh naše šole dokazujemo.
Učitelji z znanjem nas nagradijo
in pripravljene v srednje šole napotijo.*

Taja Basaj, 9. d

Mentorica: Mira Prevc

Nagrajena skupinska dela:

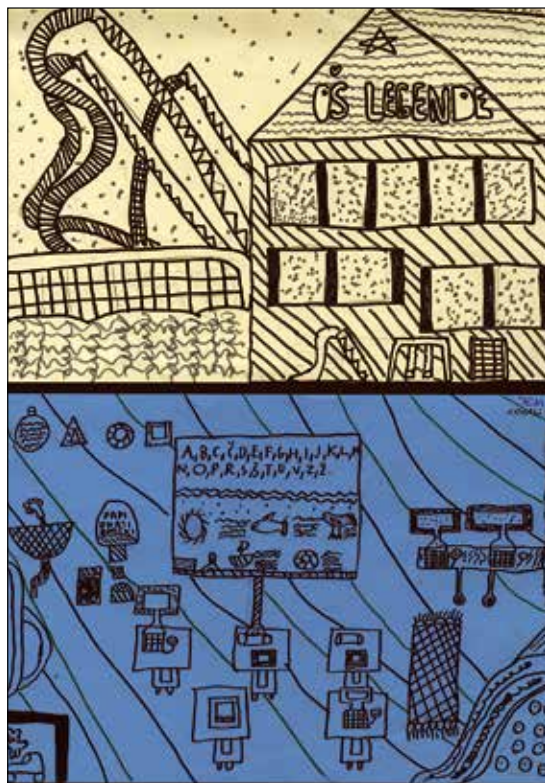

Tjaša Koder iz 6. c, Silvija Čemažar iz 7. c, Klara Koder iz 8. a in Maja Čemažar iz 8. a, mentorica: Polona Kovač.

Tina Kejžar, Hana Kenda, Igor Potočnik iz 5. a in Rok Bevk 5. b, mentorica: Marija Gasser.

Nagrajena dela v paru:

Kaja Mesec in Teja Kokalj iz 5. b, mentorica: Danica Mohorič.

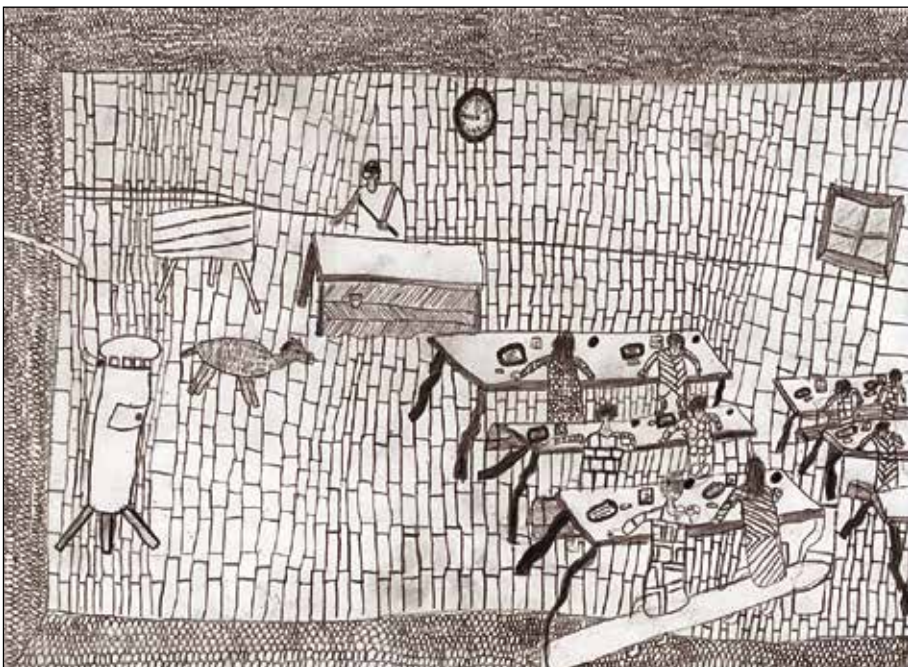
Martin Rihtaršič iz 5. b in Veronika Rihtaršič iz 7. c, delo je potekalo doma s starši.

Nagrajena samostojna dela:

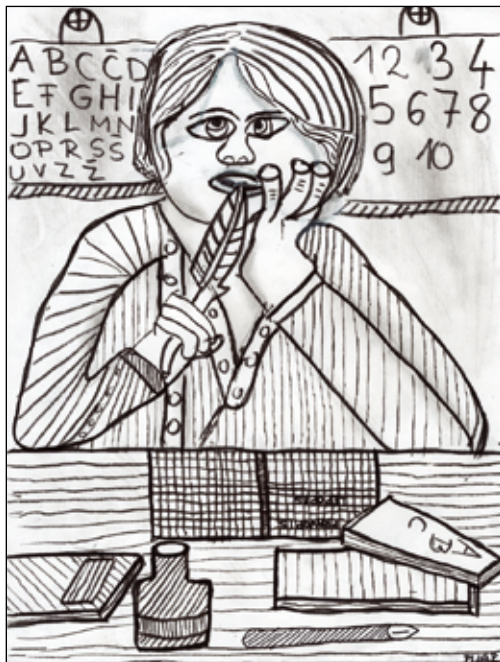
Tisa Mohorič Bonča iz 2. a, delo je nastalo doma.

Maj Prezelj iz 4. a, mentorica: Majda Demšar.

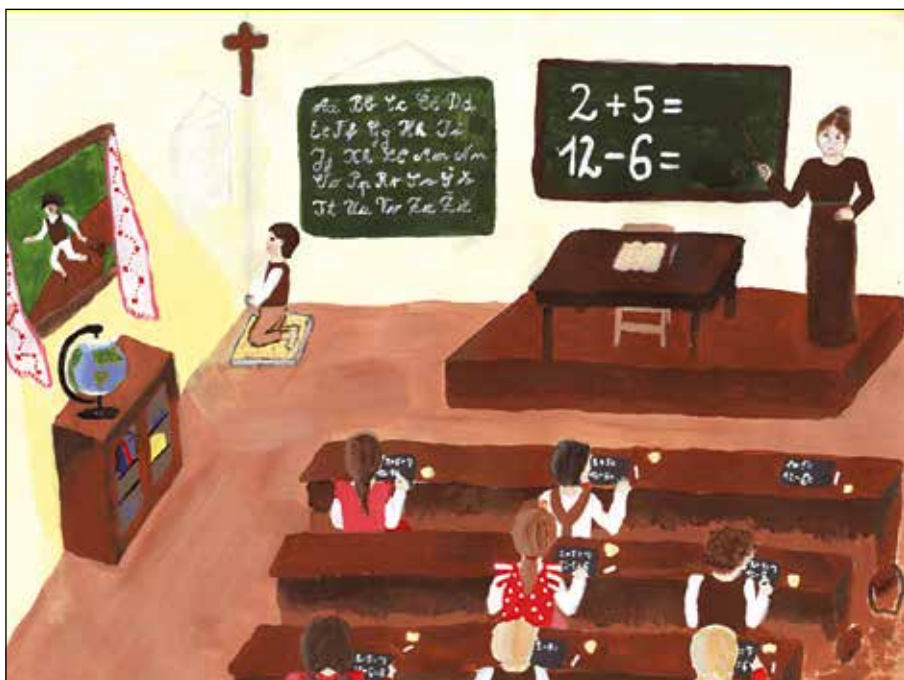
Klara Benedičič iz 5. a, mentorica: Marija Gasser.

Pija Prezelj iz 5. a, mentorica: Marija Gasser.

Nina Triler iz 6. c, mentorica: Polona Kovač.

Vesna Tolar iz 8. c, delo je nastalo doma.

Gašper Nastran iz 6. a, mentorica: Polona Kovač.